

V I Lenin

Brev från fjärran

Brev 3. Om den proletära milisen

Den slutsats jag drog igår om Tjcheidzes vacklande taktik fick idag, den 10 (23) mars, sin fulla bekräftelse genom två dokument. Det första är ett telegram från Stockholm i Frankfurter Zeitung innehållande utdrag ur ett manifest från CK i vårt parti, Rysslands socialdemokratiska arbetarparti, i Petrograd. I detta dokument står det inte ett ord vare sig om att stödja eller att störta Gutjkovs regering; arbetarna och soldaterna uppmanas att organisera sig kring arbetar-deputerades sovjet och välja in representanter i den för kamp mot tsarismen och för republik, för 8-timmarsdag, konfiskation av godsägarnas jord och spannmålsförråd och – vilket är huvudsaken – för slut på rövarkriget. Särskilt viktig och särskilt aktuell är i det sammanhanget vårt CK:s fullständigt riktiga tanke att det för att nå fred krävs förbindelser med *alla krigsförande länders proletärer*.

Att vänta sig fred av förhandlingar och förbindelser mellan de borgerliga regeringarna skulle vara självbedrägeri och bedrägeri mot folket.

Det andra dokumentet är också ett telegram från Stockholm till en annan tysk tidning (Vossische Zeitung) om ett sammanträde Tjcheidzes dumagrupp haft med trudovikgruppen (?Arbeiterfraction) och med representanter för 15 arbetarföreningar den 2 (15) mars och om ett upprop publicerat dagen därpå. Av de 11 punkterna i detta upprop tar telegrammet bara upp tre: den första, krav på republik, den sjunde, krav på fred och på omedelbart igångsättande av fredsförhandlingar, och den tredje med krav på ”tillräckligt deltagande av representanter för den ryska arbetarklassen i regeringen”.

Om denna punkt är riktigt återgiven, förstår jag varför bourgeoisin lovordar Tjcheidze. Jag förstår, varför de av mig y, anförda lovord som de engelska gutjkoviterna framfört i The Times utökats med lovord av de franska gutjkoviterna i Le Temps. Denna de franska miljonärernas och imperialisternas tidning skriver den 22 mars: ”Arbetarpartiernas ledare, särskilt hr Tjcheidze, använder allt sitt inflytande för att moderera de arbetande klassernas önskemål.”

Att kräva ”deltagande” för arbetare i Gutjkovs och Miljukovs regering är i själva verket en teoretisk och politisk befängdhet: att delta som minoritet skulle innebära att vara en bricka i spelet; att delta ”på jämställd fot” är omöjligt, emedan det inte går att förena kravet på fortsatt krig med kravet på vapenvila och fredsförhandlingar; för att ”delta” som majoritet måste man ha styrka att *störta* Gutjkovs och Miljukovs regering. I praktiken är kravet på ”deltagande” den värsta blancism, dvs man glömmer klasskampen och dess reella förutsättningar, låter sig ryckas med av tomma, vackra fraser, sprider illusioner bland arbetarna och förlorar *dyrbar* tid på förhandlingar med Miljukov eller Kerenskij. Denna tid måste i stället användas till att skapa en verklig revolutionär klasskraft, en proletär milis, som verkar *förtroendeingivande* på *alla* de fattigaste skikten av befolkningen, vilka utgör den väldiga majoriteten av denna; en proletär milis, som kan *hjälpa dem att organisera sig* och hjälpa *d e m* att kämpa för bröd, för fred och frihet.

Detta misstag i uppropet från Tjcheidze och hans grupp (jag talar inte om Organisationskommitténs, OK:s parti, ty i de källor som jag har tillgång till finns det inte ett ljud om OK) är desto underligare som Tjcheidzes närmaste meningsfrände, Skobelev, på sammanträdet den 2 (15) mars enligt tidningarna sade följande: ”Ryssland står inför en andra, verklig revolution.” Detta är en sanning som Skobelev och Tjcheidze glömt dra praktiska slutsatser av. Jag kan

inte bedöma härifrån, från mitt förbannade fjärran, hur nära denna andra revolution är. För Skobelev, som befinner sig på ort och ställe, är det lättare att se saker och ting. Jag ställer mig därför inte frågor som jag inte har och inte kan ha konkreta uppgifter för att lösa. Jag betonar endast att ett ”utomstående vittne”, dvs Skobelev som inte tillhör vårt parti, har bekräftat den faktiska slutsats som jag kom fram till i det första brevet, nämligen att februari–marsrevolutionen bara var revolutionens *första etapp*. Ryssland genomlever nu ett särpräglat historiskt moment av övergång till revolutionens följande etapp eller med Skobelevs ord till en ”andra revolution”.

Om vi vill vara marxister och lära av erfarenheterna från revolutionerna i hela världen, måste vi försöka förstå exakt vad som *utmärker* detta *övergångsmoment* och vilken taktik som följer av dess objektiva särdrag.

Det särpräglade med situationen är, att Gutjkovs och Miljukovs regering vann den första segern ovanligt lätt på grund av följande tre mycket viktiga omständigheter: 1) hjälp från det brittisk-franska finanskapitalet och dess agenter; 2) hjälp från en del av de övre skikten i armén; 3) hela den ryska bourgeoisins färdiga organisation i zemstvo- och stadsinstitutionerna, i riksduman, i krigsindustrikommittéerna m m.

Gutjkovs regering sitter som i ett skruvstäd: bunden av kapitalets intressen är den tvungen att försöka fortsätta plundrar- och rövarkriget, skydda kapitalets och godsägarnas vidunderliga profiler och återupprätta monarkin. Bunden av sitt revolutionära ursprung och nödvändigheten av en tvär övergång från tsarism till demokrati och under trycket från de svältande massorna som kräver fred är regeringen tvingad att ljuga, svänga sig, försöka vinna tid, ”proklamera” och lova så mycket som möjligt (löften är den enda sak som är mycket billig även under vansinnig dyrtid), verkställa så lite som möjligt, göra eftergifter med den ena handen och ta tillbaka dem med den andra.

Under vissa omständigheter, i för den nya regeringen bästa möjliga fall, kan den skjuta upp sammanbrottet en smula med stöd av hela den ryska bourgeoisins och borgerliga intelligentsians hela organisationsförmåga. Men *inte ens* i detta fall är den *i stånd* att undvika ett sammanbrott, emedan det är *omöjligt* att slita sig loss ur klorna på det imperialistiska krigets och svältens förfärliga vidunder, som världskapitalismen gett upphov till, utan att lämna de borgerliga förhållandenas jordmån, utan att övergå till revolutionära åtgärder och appellera både till det ryska och det internationella proletariats väldiga historiska hjältemod.

Härav följer slutsatsen: vi kommer inte att i ett slag kunna störta den nya regeringen eller, om vi kommer att kunna göra det (i revolutionstider utvidgas gränserna för det möjliga tusenfalt), så kommer vi inte att kunna behålla makten, om vi *inte* mot hela den ryska bourgeoisins och hela den borgerliga intelligentsians storartade organisation sätter en lika storartad *organisation för proletariatet*, som leder hela den gränslösa massan av fattiga i stad och på land, massan av halvproletariat och småföretagare.

Oavsett om en ”andra revolution” redan brutit ut i Petrograd (jag sade att det skulle vara fullständigt befängt att tänka sig att från utlandet beräkna konkret i vilken takt den mognar) eller den har skjutits upp för någon tid eller den redan börjat på några enstaka platser i Ryssland (om det finns det tydligen vissa uppgifter) – *i varje fall* måste parollen för ögonblicket både inför den nya revolutionen, under den och omedelbart efter den vara *proletär organisation*.

Kamrater arbetare! Ni ådagalade under av proletärt hjältemod igår genom att störta tsarmonarkin. Ni kommer ofrånkomligen i en mer eller mindre nära framtid (kanske t o m redan nu när jag skriver de här raderna) att bli tvungna att åter ådagalägga under av likadant hjälte-

mod för att störta de makthavande godsägarna och kapitalisterna som för det imperialistiska kriget. Ni kommer inte att kunna vinna en säker seger i denna följande, ”verkliga” revolution, om ni inte ådagalägger *under av proletär organisationsförmåga!*

Parollen för ögonblicket är organisation. Men att inskränka sig till detta skulle innebära att ännu ingenting ha sagt, ty dels är organisation *alltid* nödvändig och att bara hänvisa till nödvändigheten att ”organisera massorna” förklarar ännu ingenting alls, dels skulle den som inskränkte sig till detta visa sig vara bara en eftersägare till liberalerna, emedan *liberalerna* för att stärka sitt herravälde *just* önskar att arbetarna *inte skall gå längre än till de v a n l i g a*, ”legala” (ur det ”normala” borgerliga samhällets synvinkel) organisationerna, dvs att arbetarna bara skall skriva in sig i sitt parti, i sin fackförening, i sin kooperativa förening osv osv.

Arbetarna har med sin klassinstinkt förstått, att de i revolutionstid behöver en helt annan organisation, inte bara den vanliga. De har helt riktigt slagit in på den väg som anvisats av erfarenheterna från vår revolution 1905 och Pariskommunen 1871. De har skapat *arbetar-deputerades sovjet*, de har börjat utveckla, utvidga och stärka den genom att dra in deputerade från *soldaterna* och utan tvivel från *lönarbetarna* på landsbygden och sedan (i den ena eller den andra formen) från alla fattigbönder.

En uppgift som är av allra största vikt och inte tål något uppskov är att skapa sådana organisationer i alla delar av Ryssland utan undantag, för alla yrken och skikt av den proletära och halvproletära befolkningen utan undantag, dvs för alla arbetande och utsugna för att använda ett ekonomiskt mindre exakt men populärare uttryck. För att gå en smula i förväg nämner jag att för hela bondemassan bör vårt parti (dess *särskilda* roll i de proletära organisationerna av ny typ hoppas jag kunna samtala lite om i något av de följande breven) särskilt rekommendera lönarbetarna och sedan småbrukarna, som inte har spannmål till avsalu, att bilda sovjeter som är *skilda fr å n* de välbärgade bönderna. Utan denna förutsättning går det inte vare sig att föra en verkligt proletär politik i allmänhet* eller att på ett riktigt sätt angripa det centrala praktiska problem som är en fråga om liv och död för miljoner människor: en riktig fördelning av spannmålen, ökad produktion av den osv.

Men, frågar man sig, vad bör arbetardeputerades sovjeter göra? De ”bör betraktas som organ för upproret, som organ för den revolutionära makten”, skrev vi i nr 47 av den i Genève utkommande Sotsial-Demokrat den 13 oktober 1915.

Denna teoretiska tes som är härledd ur erfarenheterna från kommunen 1871 och den ryska revolutionen 1905 måste förklaras och utvecklas mer konkret på grundval av de praktiska erfarenheterna från just den nuvarande etappen i just den nuvarande revolutionen i Ryssland.

Vi behöver en revolutionär *makt*, vi behöver (för en viss övergångsperiod) en *stat*. Härigenom skiljer vi oss från anarkisterna. Skillnaden mellan revolutionära marxister och anarkister är inte bara att de förstnämnda är för centraliserad, kommunistisk storproduktion och de sistnämnda för splittrad småproduktion. Nej, skillnaden just i frågan om makten, om staten är att vi är *f ö r* revolutionärt utnyttjande av revolutionära statsformer i kampen för socialismen, medan anarkisterna är *emot*.

Vi behöver en stat. Men vi behöver *i n t e* en *sådan* stat som bourgeoisin har skapat överallt, från konstitutionella monarkier till de mest demokratiska republiker. Och det är på så sätt vi skiljer oss från opportunisterna och kautskyanerna i de gamla, ruttande socialistiska partierna

* På landsbygden kommer det nu att utvecklas en kamp om småbönderna och delvis medelbönderna. Med stöd av de välbärgade bönderna kommer godsägarna att försöka få dem att underordna sig bourgeoisin. Med stöd av landsbygdens lönarbetare och fattiga måste vi försöka få dem att ingå ett nära förbund med stadsproletariatet.

som förvanskad eller glömt lärdomarna från Pariskommunen och Marx' och Engels' analys av dessa lärdomar.*

Vi behöver en stat, men *inte* en sådan som bourgeoisin behöver med maktorgan i form av polis, armé och byråkrati (ämbetsmannakår) som är avskilda från folket och står i motsättning till folket. Alla borgerliga revolutioner har bara förbättrat *detta* statsmaskineri, bara överfört *det* från ett parti till ett annat.

Proletariatet däremot måste, om det vill försvara den nuvarande revolutionens vinningar, gå vidare och erövra fred, bröd och frihet och för att uttrycka sig med Marx' ord "krossa" detta "färdiga" statsmaskineri och ersätta det med ett nytt genom att *smälta samman* polis, armé och byråkrati med det *mangrant beväpnade folket*. Såsom erfarenheterna från Pariskommunen 1871 och den ryska revolutionen 1905 visar, måste proletariatet organisera och beväpna alla de fattiga, utsugna delarna av befolkningen så att de *själva* tar statsmaktens organ direkt i sina händer och *själva upprättar* denna makts institutioner.

Och Rysslands arbetare *slog in* på denna väg redan under den första revolutionens första etapp, i februari–mars 1917. Hela uppgiften är nu att klart inse vad denna nya väg innebär – att djärvt, bestämt och enträget gå vidare på den.

De brittisk-franska och ryska kapitalisterna ville "bara" avsätta eller rentav bara "sätta skräck" i Nikolaus II, samtidigt som de lämnade det gamla statsmaskineriet, polisen, armén och ämbetsmannakåren oantastade.

Arbetarna gick vidare och krossade det. Och nu är det inte bara de brittisk-franska utan också de tyska kapitalisterna som *ylar* av ilska och förskräckelse, när de ser t ex hur ryska soldater skjuter ner sina officerare, exempelvis Gutjkovs och Miljukovs anhängare amiral Nepenin.

Jag sade att arbetarna krossade det, det gamla statsmaskineriet. Rättare sagt: de har *börjat* krossa det.

Låt oss ta ett konkret exempel.

Polisen är delvis sönderslagen, delvis avsatt i Petrograd och på många andra platser. Gutjkovs och Miljukovs regering *kommer inte att kunna* vare sig återupprätta monarkin eller överhuvudtaget hålla sig kvar vid makten *utan att återupprätta* polisen som en särskild organisation av väpnade människor, avskild från folket och i motsatsställning till det och under bourgeoisins befäl. Det är klart som dagen.

Å den andra sidan måste den nya regeringen räkna med det revolutionära folket, mata det med halva eftergifter och löften och dra ut på tiden. Därför tillgriper den en halvmesyr: den inrättar en "folklig milis" med valda chefer (det låter förfärligt behagligt, förfärligt demokratiskt, revolutionärt och vackert!)

Men . . . m e n för det första ställer regeringen den under kontroll av landsbygdens och städernas självstyrelseorgan, dvs under kommando av godsägare och kapitalister, valda enligt lagar stiftade av Nikolaus den blodige och bödeln Stolypin!! För det andra: samtidigt som regeringen kallar milisen "folklig" för att slå blå dunster i ögonen på "folket", uppmanar den i praktiken inte folket att mangrant delta i denna milis *och förpliktat inte* företagare och

* I något av de följande breven eller i en särskild artikel skall jag i detalj ta upp denna analys, som bl a gjorts i Marx' *Inbördeskriget i Frankrike* (på svenska *Pariskommunen – Red*), i Engels' förord till den 3:e upplagan av detta verk, i brev från Marx av den 12 april 1871 och från Engels av den 18-28 mars 1875. Jag skall också ta upp den fullständiga förvanskning av marxismen som Kautsky gjorde sig skyldig till i sin polemik mot Pannekoek 1912 i frågan om den så kallade förintelsen av staten.

kapitalister att *betala* tjänstemän och arbetare vanlig lön *för de timmar och dagar* de ägnar *samhällstjänsten*, dvs milisen.

Här ligger en hund begravnen. Det är så Gutjkovs och Miljukovs godsägar- och kapitalist-regering söker uppnå att den "folkliga milisen" stannar på papperet och att det i praktiken, lite i taget och i all tysthet, återupprättas en *borgerlig*, folkfientlig milis, till att börja med av "8 000 studenter och professorer" som utländska tidningar beskriver den nuvarande milisen i Petrograd) – det är en uppenbar leksak! – sedan så småningom av den gamla och nya *polisen*.

Tillåt inte att polisen återupprättas! Släpp inte de lokala maktorganen ur händerna! Skapa en verkligt folkomfattande, absolut allmän milis, ledd av proletariatet! Det är uppgiften för dagen, det är parollen för ögonblicket, vilken i lika stor utsträckning överensstämmer med den fortsatta klasskampens och den fortsatta revolutionära rörelsens rätt förstådda intressen som med den demokratiska instinkten hos varje arbetare, varje bonde, varje arbetande och utsugen människa, som inte kan annat än avsky polisen i stad och på land liksom godsägarnas och kapitalisternas befäl över väpnade människor som får makt över folket.

Vad för polis behöver *de*, gutjkoviterna och miljukoviterna, godsägarna och kapitalisterna? En likadan som den som fanns under tsarmonarkin. *Alla* borgerliga och borgerligt demokratiska publikationer i världen har efter kortast möjliga revolutionsperioder inrättat eller återupprättat *just en sådan* polis, en särskild organisation av beväpnade människor, avskilda från folket och i motsatsställning till det, på det ena eller det andra sättet underordnade bourgeoisin.

Vad för milis behöver vi, proletariatet, alla arbetande? En verkligt *folklig*, dvs den skall för det första bestå av hela befolkningen *mangrant*, av alla vuxna medborgare av *båda* könen, och för det andra förena funktionerna som folkarmé med funktionerna som polis och funktionerna som det viktigaste och grundläggande organet för den statliga ordningen och statsstyrelsen.

För att göra dessa teser åskådligare skall jag ta ett rent schematiskt exempel. Det är inte tu tal om annat än att det skulle vara befängd att tänka sig att göra upp något slags "plan" för den proletära milisen: när arbetarna och hela folket till sin verkliga massa tar itu med saken i praktiken kan de hundra gånger bättre utforma och organisera den än några som helst teoretiker. Jag tänker inte framlägga någon "plan", jag vill bara illustrera min tankegång.

Petrograd har en befolkning på cirka 2 miljoner. Av dem är över hälften 15 till 65 år. Låt oss ta hälften – 1 miljon. Låt oss räkna bort så mycket som en fjärdedel sjuka osv som för ögonblicket inte deltar i samhällstjänst av giltiga orsaker. Återstår 750 000 personer, som genom att arbeta i milisen exempelvis 1 dag av 15 (och för den tiden fortsätter att få betalt av företagen) skulle utgöra en armé på 50 000 människor.

Det är en *sådan typ* av "stat" vi behöver!

Det är en sådan milis som i praktiken och inte bara i ord skulle vara en "folklig milis".

Det är en sådan väg vi måste gå för att det skall bli omöjligt att återupprätta vare sig en särskild polis eller en särskild, från folket avskild armé.

En sådan milis skulle till 95 delar av 100 bestå av arbetare och bönder och skulle *verkligt* uttrycka det väldiga folkflertalets förnuft och vilja, styrka och makt. En sådan milis skulle verkligen beväpna hela folket mangrant och lära det krigskonst. Den skulle bli en garanti – *inte* på Gutjkovs sätt och *inte* på Miljukovs – mot alla slags försök att återupprätta reaktionen, mot alla slags stämplingar från tsaragenter. En sådan milis skulle vara det exekutiva organet för arbetar- och soldatdeputerades sovjeterna, den skulle åtnjuta *absolut* respekt och förtroende från befolkningens sida, emedan den själv skulle vara en organisation bestående av hela folket

mangrant. En sådan milis skulle förvandla demokratin från en vacker skylt, som döljer hur kapitalisterna förslavar folket och driver med det, till en verklig *fostran av massorna* att delta i alla statsangelägenheter. En sådan milis skulle dra in ungdomar i det politiska livet genom att lära upp dem inte bara i ord utan också i handling, *genom arbete*. En sådan milis skulle utveckla de funktioner, som för att tala ett vetenskapligt språk hänför sig till "välfärds-polisen", sanitetskontrollen osv genom att engagera alla vuxna kvinnor allmänt i dylika angelägenheter. Och utan att engagera kvinnorna i samhällstjänsten, i milisen, i det politiska livet, utan att rycka loss kvinnorna från den förslöande hem- och köksmiljön *går det inte* att trygga verklig frihet, *går det inte* att bygga upp ens demokrati för att inte tala om socialism.

En sådan milis skulle vara en proletär milis, därför att industri- och stadsarbetarna i den skulle få det ledande inflytandet över massan av fattiga lika naturligt och oundvikligt som de intog den ledande platsen i folkets hela revolutionära kamp både 1905-07 och 1917.

En sådan milis skulle trygga en absolut ordning och en obrottslig kamratlig disciplin. Samtidigt skulle den, i den svåra kris som alla krigförande länder nu genomgår, göra det möjligt att på ett verkligt demokratiskt sätt bekämpa denna kris, korrekt och snabbt rekvirera spannmål och andra förnödenheter och förverkliga den "allmänna arbetsplikt" som fransmännen nu kallar "medborgerlig mobilisering" och tyskarna "obligatorisk medborgartjänst" och varför utan *det inte går – det har visat sig att det inte går* – att hela de sår som det förfärliga rövarkriget har orsakat och fortfarande orsakar.

Har verkligen Rysslands proletariat gjutit sitt blod bara för att få pompösa löften om enbart politiska demokratiska reformer? Kommer det verkligen inte att kräva och åstadkomma att varje arbetande genast får se och känna av en viss förbättring i sitt liv? Att varenda familj har bröd? Att vartenda barn har en flaska bra mjölk och att inte en enda vuxen i en rik familj vågar ta extra mjölk så länge det inte sörjts för barnen? Att palats och stora våningar som övergetts av tsaren och aristokratin inte får stå till ingen nytta utan ger en tillflyktsort åt hemlösa och fattiga? Vem kan förverkliga dessa åtgärder utom en hela folkets milis med obetingat deltagande av kvinnorna lika mycket som männen?

Sådana åtgärder är *ännu inte* socialism. De gäller fördelningen av konsumtionen och inte en omorganisation av produktionen. De skulle ännu inte vara "proletariatets diktatur" utan bara "proletariatets och fattigböndernas revolutionärt demokratiska diktatur". Nu gäller det inte hur de skall klassificeras teoretiskt. Det skulle vara ett mycket stort fel, om vi började lägga revolutionens komplicerade och angelägna praktiska uppgifter, som utvecklar sig så snabbt, i en snävt uppfattad "teoris" prokrustesbädd i stället för att se teorin främst och mest som en *vägledning till handling*.

Kommer det i de ryska arbetarnas massa att uppåtdas tillräckligt med medvetenhet, uthållighet och hjältemod för att ådagalägga "under av proletär organisationsförmåga" efter det att de i direkt revolutionär kamp ådagalagt under av djärvhet, initiativförmåga och självupppoffring? Det vet vi inte och att försöka spå om detta vore gagnlöst, emedan svaren på sådana frågor *bara* ges av praktiken.

Vad vi säkert vet och vad vi som parti måste förklara för massorna är å ena sidan att här finns en historisk drivkraft av väldig styrka, vilken framkallar den exempellösa krisen, svälten och de oräkneliga olyckorna. Denna drivkraft är kriget som kapitalisterna i *båda* de krigförande lägren för i roffarsyften. Denna "drivkraft" har fört en hel rad ytterst rika, fria och upplysta nationer till avgrundens rand. Den tvingar folken att spänna alla krafter till det yttersta och försätter dem i en outhärdlig situation. Den aktualiserar inte frågan om att omsätta några "teorier" i praktiken (det är det överhuvudtaget inte tal om och Marx varnade alltid socialisterna för denna illusion) utan om att genomföra de mest extrema, praktiskt möjliga

åtgärder, ty *utan* extrema åtgärder kommer miljoner människor att dö av svält, oföördröjligen och otvivelaktigen kommer de att göra det.

Att den avancerade klassens revolutionära entusiasm, då det objektiva läget *kräver* extrema åtgärder av hela folket, förmår ” Mycket behöver inte ens bevisas. Denna sida av saken observeras klart och *förnimms* av alla i Ryssland.

Det är viktigt att inse att i revolutionstider ändrar sig den objektiva situationen lika snabbt och tvärt som livet överhuvudtaget flyter snabbt. Och vi måste *kunna anpassa* vår taktik och våra närmaste uppgifter efter *särdragen* i varje given situation. Före februari 1917 var uppgiften att bedriva djärv, revolutionärt internationalistisk propaganda, uppmana massorna till kamp, väcka dem. Under februari-marsdagarna krävdes den hängivna kampens hjältemod för att omedelbart krossa den närmaste fienden – tsarismen. Nu upplever vi *övergången* från denna första etapp av revolutionen till den andra, från ett ”nappatag” med tsarismen till ett ”nappatag” med Gutjkovs och Miljukovs, godsägarnas och kapitalisternas imperialism. På dagordningen står den *organisatoriska* uppgiften, men ingalunda i den schablonmässiga bemärkelsen att arbeta bara med schablonmässiga organisationer, utan i bemärkelsen att engagera enastående breda massor av de förtryckta klasserna i en organisation och att med själva denna organisation fullgöra militära, statliga och ekonomiska uppgifter.

Proletariatet har närmat sig och kommer att närma sig denna egenartade uppgift på olika vägar. På en del orter i Ryssland ger februari–marsrevolutionen det nästan hela makten i händerna, på andra börjar det kanske upprätta och utvidga en proletär milis på ”usurpatorisk” väg. På andra ställen återigen kommer det troligen att arbeta för omedelbara val till stadsdumor och zemstvon på grundval av allmän osv rösträtt för att göra revolutionära centra av dem osv, tills ökningen av den proletära organisationsförmågan, soldaternas närmande till arbetarna, rörelsen bland bönderna, mångas och åter mångas besvikelse på Gutjkovs och Miljukovs krigsimperialistiska regering gör att den tid närmar sig då denna regering kommer att ersättas med en ”regering” upprättad av arbetardeputerades sovjet.

Vi får inte heller glömma att helt nära Petrograd har vi ett av de mest avancerade, i realiteten republikanska länderna, Finland, som från 1905 till 1917 i skydd av de revolutionära striderna i Ryssland utvecklade demokratin relativt fredligt och vann folkets *flertal* för socialism. Rysslands proletariat kommer att trygga fullständig frihet för den finländska republiken, ända därhän att den får frihet att avskilja sig (nu tvekar knappast en enda socialdemokrat på den punkten, när kadeten Roditjev så ovärdigt köpslår i Helsingfors för att vinna små bitar av privilegier åt storryssarna). Just härigenom kommer det att vinna de finländska arbetarnas *fullständiga* förtroende och kamratlig hjälp till hela Rysslands proletära sak. I en svår och stor sak är det oundvikligt med misstag – inte heller vi kan undvika dem; de finländska arbetarna är bättre organisatörer, de kommer att hjälpa oss på detta område, de kommer *på sitt sätt* att föra arbetet på att upprätta en socialistisk republik framåt.

Revolutionära segrar i själva Ryssland, fredliga organisatoriska framsteg i Finland i skydd av dessa segrar, de ryska arbetarnas övergång till revolutionärt organisatoriska uppgifter i en ny omfattning, proletariatets och de fattiga befolkningsskiktens makterövring, uppmuntran och utveckling av den socialistiska revolutionen i väst – det är den väg som för oss till *fred och socialism*.

N Lenin

Zürich den 11 (24) mars 1917

Publicerat ffg 1924 i nr 3-4 av tidskriften *Kommunistitjeskij Internatsional*